

dest gennem Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Maaſte jeg maa bemærke, at § 29, som jo ſkal endelig deſinere og præcisere Kunſtnerretten, hører til de Paragraffer, der ikke ſynes mig heldigt affattede. Jeg forſtaar ikke, hvorledes man ſjal kunne ſige, at det at afhænde en Gengivelse eller en Kopi ſkulde kunne faldes en Offentliggørelſe. Der ſtaar jo i Paragraffen „udelukkende Ret til at afhænde eller paa anden Maade at offentliggøre Gengivelſer“. Alſaa det blotte Faktum, at en Kunſtner ſælger det Billede, han har produceret, eller en Kopi deraf, vil man begrebsmæssig henføre under en Offentliggørelſe. Jeg tror ikke, at det ſtemmer med god Sprogbrug; man maatte viſtnok kunne finde en bedre Betegnelse og Definition af den Ret, man vil tillægge Kunſtnerne. Den ſamme Ret med Henſyn til Forfatterretten ſynes jeg for Reſten og ſaa ſtaar noget underlig udtrykt i § 1, idet den blotte Afſkrivning af et Værk, et Manuſkript, betragtes ſom Offentliggørelſe; det kan man dog heller ikke ſige; men det er jo kun Formalia. — Hvad jeg derimod vil paaante for Kunſtnerne er, at der for dem mangler Beſkyttelse. At en Kunſtner, for Ekſempel en Maler, der har malet et Billede, ſkal være beſkyttet imod, at der tages Kopier deraf til Salg, antager jeg fremgaar af Lovforslaget, og det kunne vi vel alle være enige om. Men man har ment, at der ſkulde kunne tages Kopier, naar det ikke var til Salg. Jeg tror nu, at hvis man vil beſkytte Kunſtnerne overhovedet, ſaa maa man forhindre alle Gengivelſer og alle Kopier uden hans Samtykke, fordi man ellers ikke vil kunne undgaa de Ulemper, der fremkomme derved. — Dernæſt er der paa et andet Punkt Uoverensſtemmelse mellem den Ret, der gives Kunſtnerne, og den Ret, der gives Forfattere. Det er forbudt at oplæſe en Forfatters Værk offentlig, i alt Fald i 5 Aar, men det er ikke forbudt f. Eks. at udstille et Maleri, ſom man har købt. Jeg mener, at Beſtemmelsen om, hvorvidt et Billede ſkal udstilles offentlig — og da navnlig for Betaling ved en Udſtilling, hvor der tages Entree — ligeledes maa tilkomme Kunſtneren. Jeg lægger i øvrigt ikke ſaa megen Vægt derpaa, men et, forekommer det mig, at Kunſtneren maa ſikres imod, dette nemlig, at f. Eks. Kunſthandlere, hvad viſtnok ikke ſaa ſjældent er Tilfældet, købe Billederne for med dem at drive den Trafik, at leje dem ud til Kopiering. Derved tilføjes der ikke blot Kunſtneren et materielt Tab, men, hvad der er endnu værre, Kunſtneren viſiterer paa denne Maade at miſte ſit Renomme, naar der kommer daarlige Kopier af hans Billeder

paa Markedet, og de eſterhaanden komme til at gælde ſom Originaler.

Endelig er der et Punkt vedrørende hele Lovforslaget, ſom jeg maa berøre, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes Brud paa Forfatteres, Kunſtneres og Fotografers Rettigheder ſkulle paatales. Der ſtaar i § 43: „Søgsmaal for Overtrædelse af denne Lov kan alene iværkſættes af den forurettede“. Jeg antager, at eſter Udtrykkene, og eſter hvad der hidtil har gældt, er Meningen den, at Paatale ſkal ſte privat ſom en civil Sag. Det overlades alſaa vedkommende Forfatter eller Kunſtner at anlægge Sag imod Overtræderen, og ſaa maa han ſelv, om han kan, ſtaffe Beviſ tilveje, ſaaledes at han kan ſaa Overtræderen ſtraffet og ſaa den Erſtatning, der tilkommer ham eſter §§ 16 og 17. Herved maa nu erindres, at i Reglen ville de Brud, ſom her er Tale om, være ſtrafbare Brud. Det vil ikke ſaa meget være Overtrædelſer i kontraktmæssige Forhold, men Overtrædelſer, ſom ere Delikter, der ſtraffes med Bøder. Desuden er det i Virkeligheden et Indgreb i en Ret, der paa mange Punkter maa ſtilles analogt med Ejendomsretten. Navnlig naar der er Tale om forſættelige Brud og vel undertiden ogſaa temmelig ſkjulte Brud, ſaar Overtrædelſen en ſaadan Karakter, at den meget vel kan egne ſig til Behandling ved den offentlige Politiret. Væde Medlemmer ville maaſte ogſaa erindre, at Forſlaget til en Patentlov, hvor der er Tale om lignende Brud, indeholder den Beſtemmelse, at Paatale ſkal ſte ved den offentlige Politiret, i alt Fald for ſaa vidt der er Tale om Straf eller Bøder. Nu er det ganſte viſt ſaa, at det i mange Tilfælde kan have ſine Betænkeligheder at gøre den Slags Sager til Genſtand for den offentlige Politirets Behandling. Man vil maaſte derved komme til at læſſe alſt for meget over paa den Dommer, der beklæder den offentlige Politiret. Man kan ikke forudsætte, at den Mand er ſaa nøje inde i alle den Slags Sager, ſom man ſaaledes kan komme til at bebyrde ham med. Hans Tid er ſaa optagen, at han ikke kan give ſig af dermed. Parterne ere desuden ved den offentlige Politiret ſom ofteſt afſtaarne fra at møde ved juridiske Repræſentanter og fra den tekniſte Aſſiſtance, de maatte ønske, men det er paa den anden Side et ſtort Gode for vedkommende berettigede, her Forfattere og Kunſtnerne, om de kunne ſaa Sagen underſøgt af Dommeren ex officio ſaaledes, at han ex officio ſkal foretage Underſøgelse med alle de Midler, ſom en Politiretsdommer har til Raadighed for at komme til Bunds i en Sag. Han kan kalde alle de Perſoner, der kunne